

или мравчици соленки.
Медъ? — Ще найдешъ тукъ наблизко.
Мравки? — Ей ги две по двенки.
Славно си живѣхъ азъ,
ситъ на всичко бѣхъ тогазъ.

А сега? — Нападалъ снѣгъ,
гладенъ — Мечо младъ юнакъ.
Въ тая дупка, въ дълга дрѣмка,
станахъ тънъкъ като сламка.

Нѣма що, ще дрѣмя още
тука дълги дни и нощи,
докато отъ югъ задуха
пролѣтния топъль вѣтъръ,
и засвѣти пакъ гората
въ своето зелено рухо.
Ехъ, тогава съ пѣсенчица
ще напустна тазъ тъмница
и направо — бухъ! — въ потока,
гдето ще е най-дълбоко.
А на края, отъ сърдце,
пакъ ще друсна азъ хорце.
Тѣй подъ веселия сводъ
ще започна новъ животъ.

Христо Огняновъ